

Κοινωνικοί Τάμις του Λονδίνου

**ΠΛΟΥΣΙΑ ΧΗΡΑ ΔΟΥΚΙΣΣΑ
ΧΑΝΕΙ ΤΟΝ ΤΡΙΤΟ ΤΗΣ ΣΥΖΥΓΟ**

Οπως είχαμε υποσχεθεί, αγαπητοί αναγνώστες, σπεύσαμε να σας μεταφέρουμε τα πια πρόσφατα -και τα πιο εκπληκτικά εδώ που τα λέμε- κουτσομπολιά. Η άλλοτε Λίντια Φλέτσερ πλέον κατέχει το αμφιλεγόμενο προνόμιο να έχει παντρευτεί τρεις δούκες και να έχει χηρέψει και τις τρεις φορές. Πρόκειται για το δούκα του Γκρέικορτ το Δ', το δούκα του Θόρνοστοκ το Β' και τον άρτι αποθανόντα δούκα του Άρμιταζ το Δ'.

Επίσης κατάφερε να χαρίσει σε όλους διάδοχο και, σε μία περίπτωση, ένα διάδοχο και έναν εφεδρικό κληρονόμο – με αμφίβολα αποτελέσματα πρέπει να πούμε. Ο γιος της ο Φλέτσερ Πράιντ, ο δούκας του Γκρέικορτ ο Ε', αύξησε στο δεκαπλάσιο τον πλούτο του πατέρα του. Φημολογείται, όμως, πως ταυτόχρονα ηγείται μιας μυστικής σέκτας έκφυλων εργένιδων. Δεδομένης της σοβαρότητας αυτού του κυρίου, δύσκολα μπορεί να φανταστεί κανείς κάποιο λιγότερο επιρρεπή σε τέτοια άσκοπη συμπεριφορά, αλλά πάλι, όπως συχνά συμβαίνει, τα σιγανά ποτάμια να φοβάσαι.

Θα μπορούσε κανείς να πιστέψει πιο εύκολα αυτές τις φήμες για το δεύτερο γιο, τον Μάρλοου Ντρέικ, το δούκα του

Θόρονστοκ το Γ', ο οποίος, όπως λέγεται, δεν έχει χορέψει ποτέ με γυναίκα ελαφρών ηθών που να μην του άρεσε. Η δίδυμη αδελφή του, η λαίδη Γκούνιν, άρτι αφιχθείσα στο Λονδίνο, υπόσχεται να κάνει αυτήν τη συμπεριφορά πιο δύσκολη αναγκάζοντάς τον να επιβλέπει τους επίδοξους μνηστήρες της. Η πρώτη σεζόν της θα είναι πολύ ενδιαφέρονσα και οι υποφαινόμενοι θα την παρακολουθήσουν με τη δέουσα προσοχή.

Τέλος, ερχόμαστε στον Σέρινταν Γουλφ, το δούκα του Αρμιταζ τον Ε', που πέρασε το μεγαλύτερο μέρος της ζωής του στην Πρωσία, όπου ο εκλιπών πατέρας του ήταν πρέσβης. Είναι το μαύρο πρόβατο της οικογένειας, άγνωστος σε πολλούς στην κοινωνία. Παρ' όλα αυτά, μάλλον δε θα δυσκολευτεί να βρει μια κληρονόμο πρόθυμη να ανταλλάξει την προίκα της με τον εκλεπτυσμένο τίτλο της δούκισσας. Αν κάποια το κάνει αυτό, πρέπει να σπεύσει να του χαρίσει ένα διάδοχο και έναν εφεδρικό κληρονόμο, αφού ο νεότερος αδελφός του, ο συνταγματάρχης λόρδος Χείγουντ Γουλφ περιμένει στις κουίντες για να διεκδικήσει τον τίτλο!

Μάλιστα, όλα τα τέκνα της πλούσιας χήρας δούκισσας Λίβνια καλά θα κάνουν να αποκτήσουν απογόνους όσο το δυνατόν συντομότερα, δεδομένης -και ανατριχιάζει κανείς όταν το λέει αυτό- της τάσης στην οικογένεια να πεθαίνουν οι δούκες της πριν την ώρα τους.

Η κηδεία θα λάβει χώρα στο Μέγαρο Αρμιταζ στο Λίνκολνσαϊρ.

Κεφάλαιο Ένα

Λονδίνο, Σεπτέμβριος 1808

Ένα όμορφο φθινοπωρινό απόγευμα, ο Φλέτσερ Πράιντ, ο δούκας του Γκρέϊκορτ ο Ε', ανέβηκε με μεγάλες δρασκελιές στο σπίτι του στο Μείφερ, απορροφημένος από επαγγελματικές σκέψεις. Μάλλον αυτός ήταν ο λόγος που δεν πρόσεξε την εύγλωττη έκφραση του προσώπου του μπάτλερ του καθώς πέρασε το κατώφλι.

«Εξοχότατε, θεωρώ καθήκον μου να σας ενημερώσω πως...»

«Όχι τώρα, Τζόνστον. Έχω ένα δείπνο στις οκτώ, και ελπίζω να προλάβω το γερο-Μπράιερλι στη λέσχη του προτού φύγει. Ξεφορτώνεται εκτάσεις κοντά στα κτήματά μου στο Ντέβον, τις οποίες πρέπει να αποκτήσω αν θέλω να συνεχίσω να βελτιώνομαι εκεί. Και έχω πληροφορίες που πρέπει να μελετήσω προτού καν του μιλήσω.»

«Κι άλλη γη, Γκρέϊ;» είπε μια νεανική γυναικεία φωνή. «Μερικές φορές νομίζω πως ψωνίζεις εκτάσεις τόσο πρόθυμα όσο οι γυναίκες αγοράζουν φορέματα. Μάλιστα κρίνοντας από τη φήμη σου για τις δαιμόνιες δοσοληψίες σου, μάλλον πληρώνεις λιγότερα από αυτές.»

Ο Γκρέϊ στράφηκε προς το μέρος από όπου ακούστηκε η φωνή. «Βανέσα!» Κοίταξε σκυθρωπά τον Τζόνστον. «Γιατί δε μου είπες πως ήταν εδώ;»

Ο μπάτλερ ανασήκωσε απειροελάχιστα το φρύδι του. «Προσπάθησα, κύριε.»

«Α... καλά. Υποθέτω πως όντως το έκανες.»

Ο Γκρέι χαμογέλασε θερμά στη Βανέσα Πράιντ. Ήταν δέκα χρόνια μικρότερή του, στα είκοσι τέσσερά της και περισσότερο σαν μικρή αδελφή παρά πρώτη ξαδέλφη του.

Έβγαλε το καπέλο, τα γάντια και το πανωφόρι του και τα έδωσε στο λακέ. Ο Γκρέι δεν αναγνώρισε τον υπηρέτη, ο οποίος χάζευε τη Βανέσα όπως ένας ζητιάνος μια πριγκίπισσα. Το ενδιαφέρον του λακέ ήταν κατανοητό δεδομένων των τέλειων αναλογιών, του καρδιόσχημου προσώπου και των πυκνών κατάμαυρων σγουρών μαλλιών της Βανέσα, αλλά ήταν και πολύ ανάρμοστο.

Ο Γκρέι έριξε στον τύπο ένα από τα δολοφονικά βλέμματα για τα οποία φημιζόταν.

Ο λακές κοκκίνισε και έσπευσε να εξαφανιστεί. Ο Τζόνστον τότε μουρμούρισε: «Συγνώμη, Εξοχότατε. Είναι καινούριος. Θα φροντίσω να του μιλήσω.»

«Ναι, να το κάνεις.» Έπειτα ο Γκρέι έστρεψε την προσοχή του στη Βανέσα, η οποία δε φάνηκε να έχει προσέξει το συμβάν. «Δε σε περίμενα.»

«Θα έπρεπε, ξάδελφε.» Η Βανέσα έκανε μια περίτεχνη υπόκλιση και του χάρισε ένα σκανταλιάρικο χαμόγελο. «Ή μήπως πρέπει να πω “μέλλοντα μνηστήρα”;»

«Ούτε καν να αστειεύσαι με αυτό» είπε εκείνος σκυθρωπά. Κάθε φορά που προσπαθούσε να σκεφτεί τον εαυτό του παντρεμένο με τη Βανέσα, τη θυμόταν μωράκι φασκιωμένο στην αγκαλιά του πατέρα της, του θείου του, του Γιούστας Πράιντ, και ήξερε πως δεν μπορούσε να το κάνει. Την είχε δει να μεγαλώνει – δεν μπορούσε να τη φανταστεί σύζυγό του.

Ευτυχώς, ούτε εκείνη επιθυμούσε να τον παντρευτεί. Γι' αυτό και, κάθε φορά που η φιλόδοξη μητέρα της την έστελνε εκεί με υποδείξεις ώστε να τον εκθέσει και να τον εξαναγκάσει έτσι να

την παντρευτεί, περνούσαν το χρόνο τους επινοώντας μαζί αληθοφανείς δικαιολογίες για το ότι η ξαδέλφη του «δεν είχε καταφέρει να τον δει.»

«Μην ανησυχείς.» Η Βανέσα άφησε ένα γέλακι. «Είναι μαζί μου η υπηρέτριά μου. Όπως πάντα, θα ορκιστεί σε όποια δικαιολογία βρούμε για τη μαμά. Έλα λοιπόν για τσάι και γλυκά μαζί μας στο σαλόνι.»

Η Βανέσα πάντα έπαιρνε τα ηνία στο σπιτικό του. Καθώς προχωρούσαν στο διάδρομο, αυτός της είπε: «Μια χαρά φαίνεσαι.»

Εκείνη κορδωθήκε λιγάκι, χόρρεψε μπροστά του και γύρισε να τον κοιτάξει, αναγκάζοντάς τον να σταματήσει καθώς τα φουστάνια της θρόισαν γύρω από τα πόδια της. «Δηλαδή σου αρέσει το καινούριο μου φόρεμα; Δε θα το πω στη μαμά. Το διάλεξε η ίδια για να σε δελεάσω. Της είπα πως το κίτρινο είναι το αγαπημένο σου χρώμα.»

«Σιχαίνομαι το κίτρινο.»

Τα γαλάζια μάτια της έλαμψαν. «Ακριβώς.»

Ο Γκρέι γέλασε άθελά του. «Αγαπητή μου, είσαι αγοροκόριτσο. Αν το ένα δέκατο της ενέργειας που σπαταλάς για να προκαλέσεις τη μητέρα σου το έβαζες για να κυνηγήσεις ένα σύζυγο, τώρα θα είχες είκοσι άντρες να σε ικετεύουν να τους παντρευτείς.»

Το κέφι της φάνηκε να χάνεται. «Το έχω ήδη αυτό. Αλλά ξέρεις πώς είναι η μαμά. Μέχρι να φύγεις εσύ από τη μέση, δε θα μου επιτρέψει να δεχτώ την πρόταση κάποιου κατώτερου άντρα.» Του κούνησε το δάχτυλό της. «Επομένως, μπορείς να παντρευτείς, σε παρακαλώ; *Οποιαδήποτε άλλη εκτός από μένα; Ή θα πεθάνω γεροντοκόρη;*»

«Αυτό δεν πρόκειται να συμβεί σε σένα και το ξέρουμε κι οι δυο μας.» Με μισόκλειστα μάτια την κοίταξε. «Ένα λεπτό... έχεις βάλει κάποιον συγκεκριμένο στο μάτι;»

Το γεγονός ότι εκείνη κοκκίνισε τον ανησύχησε. Η Βανέσα είχε φορικό γούστο στους άντρες.

«Ποιος είναι;» τη ρώτησε.

Εκείνη προέτεινε το πιγούνι της. «Δεν πρόκειται να σου πω.»

«Γιατί ξέρεις πως δε θα τον εγκρίνω, πράγμα που σημαίνει πως είναι εντελώς ακατάλληλος για σένα.»

«Όχι, δεν είναι. Είναι ποιητής.»

Διάβολε! Όσο είχε ανάγκη η Βανέσα να παντρευτεί έναν ποιητή, τόσο είχε εκείνος ανάγκη να μάθει να μαγειρεύει. Από την άλλη... «Ένας διάσημος ποιητής;» ρώτησε τρέφοντας ελπίδες. Αν ο τύπος είχε χρήματα, μπορούσε να λειτουργήσει το πράγμα. Όποιος παντρευόταν τη Βανέσα θα χρειαζόταν ένα σκασμό λεφτά μόνο και μόνο για να πληρώνει τα φορέματά της.

Το κορίτσι έκανε μεταβολή και προχώρησε προς το σαλόνι. «Θα γίνει. Με την υποστήριξη και την ενθάρρυνσή μου.»

«Ο Θεός να μας βοηθήσει όλους.» Ο Γκρέι σχεδόν λυπόταν τον ποιητή, όποιος κι αν ήταν αυτός. «Υποθέτω πως η μητέρα σου δεν τον εγκρίνει.»

«Ναι, λες και θα της το έλεγα!» είπε περιφρονητικά η Βανέσα καθώς μπήκε στο σαλόνι.

Η υπηρέτριά της καθόταν ευθυτενής στο καναπεδάκι, ανέκφραστη. Αναμφίβολα ήταν συνηθισμένη να είναι το εντελώς αντίθετο από την εκρηκτική αφεντικίνα της.

«Τότε τα πράγματα δεν έχουν προχωρήσει» είπε ο Γκρέι, ανακουφισμένος που δε θα έπρεπε να ασχοληθεί και με αυτό. Ήλπιζε ακόμα πως θα προλάβαινε τον Μπράιερλι στη λέσχη του προτού ο γέρος αναχωρήσει.

«Μα πώς μπορούν τα πράγματα να προχωρήσουν στο ελάχιστο;» Η Βανέσα πήρε ένα κεκάκι και το καταβρόχθισε με όρεξη. «Η μαμά είναι τόσο αποφασισμένη για το γάμο μου με σένα, ώστε δεν μπορώ να την πείσω να με πάει σε κοινωνικές εκδηλώσεις στις οποίες ίσως παρευρίσκεται ο... φίλος μου.» Έριξε στον Γκρέι μια βλοσυρή ματιά. «Και χάρη στα τελευταία κουτσομπολιά, είναι πάλι στο φόρτε της. Πιστεύει πραγ-

ματικά όλες εκείνες τις αηδίες περί μυστικής σέκτας έκφυλων εργένηδων.»

Ο Γκρέι ξεφύσησε. «Ποτέ δε θα συμμετείχα σε κάτι τόσο κουραστικό και προβλέψιμο. Δεν έχω το χρόνο ούτε την τάση για κάτι τέτοιο, κι αυτού του επιπέδου η διακριτικότητα απαιτεί πολύ μεγάλη προσπάθεια για να διατηρηθεί, τέτοιοι που είναι οι άνθρωποι. Ελπίζω να της είπες πως προτιμώ να επικεντρώνω την ενέργειά μου στα ακίνητά μου.»

«Το έκανα. Δε με πίστεψε. Ποτέ δε με πιστεύει.»

«Ωστόσο σε έστειλε εδώ για να ριχτείς στον αρχηγό αυτής της μυστικής σέκτας της ακολασίας. Είναι παράλογη.»

«Τα κουτσομπολιά απλώς την έκαναν πιο πρόθυμη να με παντρέψει μαζί σου. Χμ...»

«Μάλλον φοβάται πως θα ξοδέψω όλα τα πλούτη μου στον “έκφυλο” βίο προτού προλάβεις να αρπάξεις εμένα και τον τίτλο μου για τον απόγονό μας.»

«Η θεωρεί πως ένας άντρας με τόσο αχαλίνωτες επιθυμίες θα χειραγωγείται εύκολα. Θα έπρεπε να σε ξέρει καλύτερα. Εγώ σε ξέρω. Δεν έχεις τίποτα το αχαλίνωτο πάνω σου.» Η Βανέσα χτύπησε το δάχτυλό της στο μάγουλό της. «Όμως υπάρχει άλλη μια πιθανότητα. Να ξεκίνησε η μαμά τις φήμες για τη σέκτα.»

«Για ποιο λόγο;»

«Κάνοντάς σε απωθητικό ελπίζει ότι θα μειώσει τον ανταγωνισμό για μένα.»

«Λυπάμαι που το λέω, αγαπητή μου, αλλά οι φήμες για την ανηθικότητα ενός άντρα σπάνια μειώνουν τον ανταγωνισμό. Αν αυτό είναι το σχέδιο της μητέρας σου, είναι ανόητο. Και αποδεικνύει τη θεωρία μου για το κουτσομπολιό: οι φήμες δεν είναι παρά διασκέδαση για όσους βαριούνται. Αν οι άνθρωποι αφιέρωναν το ένα δέκατο της ενέργειας που καταναλώνουν...»

«Ξέρω, ξέρω... Είμαστε όλοι επιπόλαιοι και άχρηστοι» είπε περιακτικά η Βανέσα. «Μόνο εσύ είσαι λογικός.»

Όταν η υπηρέτριά της φάνηκε έτοιμη να εκραγεί επειδή συγkraτούσε το γέλιο της, ο Γκρέι έριξε ένα θλιμμένο βλέμμα στη Βανέσα. «Τόσο φαντασμένο και αλαζόνα με θεωρείς, μικρή μου;»

«Περισσότερο.» Έπειτα η Βανέσα μαλάκωσε την κατηγορία με ένα χαμόγελο. «Και έπειτα από αυτό, θα σε αφήσω.» Η υπηρέτριά της ξερόβηξε και η κοπέλα είπε: «Α, παραλίγο να το ξεχάσω! Αυτό είναι για σένα.» Έβγαλε από το πουγκί της ένα σφραγισμένο φάκελο. «Ήρθε σε μας αντί σε σένα. Πράγμα περιεργο. Ίσως η μητέρα σου να άκουσε ότι είχες βδομάδες να πατήσεις εδώ. Παρ' όλα αυτά, είναι ν' απορεί κανείς που θεώρησε ότι *εμείς* σε βλέπουμε πιο συχνά.»

Ο Γκρέι αγνόησε το ξαφνικό σφίξιμο στο στήθος του. «Ξέρεις πολύ καλά το λόγο.»

Η Βανέσα αναστέναξε και τον πλησίασε για να του μιλήσει χαμηλόφωνα. «Πρέπει να συνεχίζεις να τιμωρείς τη μητέρα σου;»

«Μη λες ανοησίες» είπε ανάλαφρα ο Γκρέι προσπαθώντας να κρύψει τις ενοχές που τον κυριεύσαν. «Δεν την τιμωρώ. Εξάλλου, έχει τα υπόλοιπα παιδιά της να της κρατούν συντροφιά. Δε χρειάζεται εμένα να την κανακεύω.»

Η Βανέσα ρουθούνισε. «Λες και θα κανάκευες ποτέ κανέναν εσύ. Και ναι, την τιμωρείς, είτε το παραδέχεσαι είτε όχι.»

Ο οίκτος που φάνηκε στα μάτια της Βανέσα τον έκανε να μετανιώσει που είχε πει το παραμικρό για τη μητέρα του.

Έπιασε την επιστολή, αλλά η Βανέσα δεν την άφησε. «Ξέρεις, σε αγαπάει.»

«Το ξέρω.» Τι άλλο μπορούσε να πει; Και εκείνος την αγαπούσε με τον τρόπο του.

Ο Γκρέι πήγε να βάλει το γράμμα στην τσέπη του σακακιού του, αλλά έπειτα σταμάτησε. Η επιστολή είχε πολύ μικρό πάχος για να είναι της μητέρας του. Με μια αίσθηση φόβου, την άνοιξε

και βρήκε το πιο σύντομο μήνυμα που θα μπορούσε να έχει γράψει κάποιος:

Αγαπητέ μου Γκρέι,

Μετά λύπης μου σε πληροφορώ πως ο πατριός σου απεβίωσε. Η κηδεία θα γίνει στο Μέγαρο Άρμιταζ την Τρίτη.

*Με πολλή αγάπη,
η μητέρα σου.*

ΥΓ. Σε παρακαλώ, έλα. Δεν μπορώ να το κάνω χωρίς εσένα αυτό.

Ο Γκρέι κοίταξε μουνδιασμένος τις λέξεις. Ο Μόρις, ο μοναδικός πατέρας που είχε γνωρίσει ποτέ πραγματικά, ήταν νεκρός.

Σε παρακαλώ, έλα. Δεν μπορώ να το κάνω χωρίς εσένα αυτό.

Θεέ και Κύριε, η μητέρα του πρέπει να ήταν ράκος.

Προφανώς η στενοχώρια του ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό του γιατί η Βανέσα άρπαξε την επιστολή και τη διάβασε. Έπειτα τον κοίταξε σοκαρισμένη. «Ω Γκρέι, τι φοβερό. Λυπάμαι.»

«Σε ευχαριστώ» μουρμούρισε εκείνος, παρ' ότι ένιωθε σαν απατεώνας. Είχε δει ελάχιστα τον Μόρις από τότε που η οικογένεια επέστρεψε από την Πρωσία πριν από λίγους μήνες. Είχε αφήσει την πικρία του να τον κρατήσει μακριά και τώρα ήταν πολύ αργά.

Η Βανέσα ξαναδιάβασε το γράμμα συνοφρυωμένη.

«Ο Μόρις... Αυτός ήταν ο πατέρας του Σέρινταν, σωστά; Υποθέτω πως τώρα θα γίνει δούκας.»

Η παράξενη χροιά στη φωνή της του τράβηξε την προσοχή. «Ο Σέρινταν; Από τότε είσαι τόσο φιλική με τον ετεροθαλή αδελφό μου; Τον έχεις συναντήσει μόνο μία φορά.»

«Τρεις» μουρμούρισε η Βανέσα. «Μάλιστα έχουμε χορέψει μαζί δυο φορές.»

Ωχ. Ο Σέρινταν καλά θα έκανε να προσέχει με τη Βανέσα. Όταν κάποιος άντρας τής προκαλούσε την προσοχή, πραγματικά έπεφτε με τα μούτρα. «Μη μου πεις πως είναι ο “ποιητής” τον οποίο έχεις βάλει στο μάτι;»

Ο απότομος τόνος του την έκανε να τον κοιτάξει. «Μη λες ανοησίες. Ο Σέρινταν δεν έχει καμία σχέση με την ποίηση.»

Είχε δίκιο, αλλά πού το ήξερε; «Θα πρέπει να τον αποκαλείς Άρμιταζ τώρα που έγινε δούκας.»

«Άλλος ένας λόγος για να μην ενδιαφέρομαι για εκείνον. Δεν πρόκειται να παντρευτώ ποτέ ένα δούκα, όσο κι αν το θέλει η μαμά. Είστε όλοι πολύ... πολύ...»

«Φαντασμένοι και αλαζόνες;»

Σαν να συνειδητοποίησε η Βανέσα πως δεν έπρεπε να προσβάλει έναν άνθρωπο που μόλις είχε χάσει ένα στενό συγγενή και γι' αυτό μόρφασε. «Κάτι τέτοιο.» Ο Γκρέι δεν είπε τίποτα κι εκείνη πρόσθεσε: «Σίγουρα υπάρχουν κάμποσοι δούκες στη δική σου οικογένεια.»

«Αυτό συμβαίνει όταν η μάνα κάποιου παντρεύεται τρεις φορές.»

«Θα αφήσει μεγάλη δυναστεία πίσω της. Μερικοί θα το αποκαλούσαν αυτό εξαιρετικό σχεδιασμό.»

«Σε διαβεβαιώνω πως δεν το σχεδίασε να μείνει χήρα τρεις φορές» είπε απότομα ο Γκρέι.

Η Βανέσα έμεινε κεραυνόπληκτη. «Και βέβαια όχι. Με συγχωρείς, Γκρέι, ήταν πολύ απερίσκεπτο εκ μέρους μου αυτό.»

Εκείνος έτριψε το μέτωπό του. «Όχι, είναι... Απλώς τα έχω χαμένα.»

«Το καταλαβαίνω. Αν μπορώ να κάνω κάτι...»

Ο Γκρέι δεν απάντησε, το μυαλό του ήδη γυρνούσε γύρω από το γεγονός πως ο Σέρινταν είχε γίνει δούκας του Άρμιταζ. Ο Μόρις

έγινε δούκας μόλις για λίγους μήνες και τώρα ο Σέρινταν είχε αναγκαστεί να αναλάβει την ευθύνη. Το κεφάλι του πρέπει να ήταν καζάνι. Ο Γκρέι έπρεπε να πάει στο Μέγαρο Άρμιταζ, αν μη τι άλλο για να βοηθήσει τον Σέρινταν και τη μητέρα τους με τα της κηδείας την Τρίτη.

Ένα λεπτό, σήμερα ήταν Κυριακή. Αλλά ποια Κυριακή; Διάβολε, μήπως είχε ήδη χάσει την κηδεία του πατριού του;

«Πότε έφτασε αυτή η επιστολή;» ρώτησε.

«Νομίζω ότι ήρθε την Παρασκευή, Εξοχότατε» απάντησε η υπηρέτρια.

«Σωστά» είπε η Βανέσα. «Την Παρασκευή.»

Το Μέγαρο Άρμιταζ βρισκόταν κοντά στην πόλη του Σάνφορντ. Αν προλάβαινε τους υπηρέτες προτού αδειάσουν το μπαούλο του, ο Γκρέι μπορούσε να φορέσει κατάλληλα ρούχα για την κηδεία και να είναι στο δρόμο μέσα σε μία ώρα. Θα έφτανε άνετα στο Λίνκολνσαϊρ μέχρι την επόμενη μέρα. «Πρέπει να φύγω» είπε και στράφηκε προς την πόρτα.

«Θα έρθω μαζί σου» είπε η Βανέσα.

«Μη λες ανοησίες» φώναξε απότομα ο Γκρέι προτού προλάβει η υπηρέτριά της να διαμαρτυρηθεί. «Θα πας στο σπίτι σου όπως πάντα και θα πεις στη μητέρα σου πως δεν ήμουν εδώ. Αυτήν τη φορά έχεις την τέλεια δικαιολογία για την απουσία μου. Πες απλώς πως ήδη είχα ειδοποιηθεί για το θάνατο του πατριού μου και είχα φύγει για το Λίνκολνσαϊρ. Κατανοητό;»

«Μα... Πώς θα μπορούσες να έχεις ειδοποιηθεί αφού δε σου είχα φέρει ακόμα την επιστολή;»

«Πες ότι οι υπηρέτες σε πληροφόρησαν πως ήδη είχα λάβει μία εδώ.» Η κοινή λογική του τελικά επανήλθε. «Μάλιστα πρέπει να έχω λάβει μία, δεν έχω κοιτάξει ακόμα την αλληλογραφία μου. Η μητέρα μου δε θα άφηνε τίποτα στην τύχη. Θα έστελνε πολλά μηνύματα.» Όσο απορροφημένη κι αν ήταν από τη θλίψη.

Η Βανέσα ακούμπησε το χέρι της στο μπράτσο του. «Γκρέι, χρειάζεσαι κάποιον μαζί σου. Είναι φανερό πως είσαι αναστατωμένος.»

«Θα είμαι μια χαρά.» Θα ήταν, διάβολε. «Πήγαινε τώρα. Έχω προετοιμασίες να κάνω προτού φύγω.»

«Φυσικά.» Η Βανέσα έκανε νόημα στην υπηρέτριά της, που πήγε κοντά της. «Θα πω στη μαμά για την απώλειά σου. Ίσως αυτό περιορίσει τις μηχανορραφίες της στο ελάχιστο για λίγο καιρό.»

«Για κάποιο λόγο πολύ αμφιβάλλω.» Ο Γκρέι έγειρε προς το μέρος της και της ψιθύρισε: «Να προσέχεις με τον ποιητή, αγαπητή μου. Σου αξίζει κάτι καλύτερο.»

Η κοπέλα έκανε μια γκριμάτσα. «Έτσι κι αλλιώς, δε νομίζω πως θα μου δοθεί κάποια ευκαιρία μαζί του τώρα που εσύ πενθείς. Η μαμά θα με αναγκάσει να μη βλέπω κανέναν μέχρι να είσαι διαθέσιμος και πάλι.»

«Ωραία. Δε θα μου άρεσε να σκέφτομαι πως θα παντρευτείς κάποιον κατώτερό σου όσο δε θα είμαι εδώ για να το εμποδίσω.»

Η Βανέσα προχώρησε προς την πόρτα. «Υπάρχει κάτι που λέγεται γάμος από έρωτα, ξέρεις. Ειλικρινά, μερικές φορές μου θυμίζουν τη μαμά οι απόψεις σου περί γάμου.»

Και με αυτήν την αποχαιρετιστήρια ατάκα βγήκε έξω, ενώ η υπηρέτριά της την πήρε στο κατόπι.

Τι γελοιότητα! Ο Γκρέι δεν έμοιαζε καθόλου με τη θεία την Κόρα, εκείνη την άπληστη στρίγγλα. Απλώς ήταν λογικός. Ο έρωτας δε συμπεριλαμβανόταν στα σχέδιά του γιατί δεν είχε καμία χρηματική αξία. Όταν θα παντρευόταν *εκείνος*, θα έπαιρνε μια γυναίκα λογική που θα ήταν ικανοποιημένη με ένα πλούσιο δουκάτο στη διάθεσή της, χωρίς να κάνει όνειρα για άστρα στα σύννεφα ή να έχει ελπίδες για συναισθήματα, αγάπη και όλες αυτές τις ρομαντικές ανοησίες.

Ο Γκρέι είχε μάθει με σκληρό τρόπο να προστατεύει την καρδιά του.